

عنوان مقاله:

سیر مقاومت داروئی مالاریا در ایران طی سال های ۸۰-۱۳۶۲

محل انتشار:

مجله دانشکده بهداشت و انستیتو تحقیقات بهداشتی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1383)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

غلامحسین ادریسین

خلاصه مقاله:

یکی از مشکلات مهم کنترل مالاریا در دنیا مقاومت پلاسمودیوم فالسیپاروم به کلروکین و بعضی دیگر از داروهای ضد مالاریا در اغلب مناطق اندمیک مالاریای فالسیپاروم است. در ایران در دو مطالعه انجام گرفته به روش *In vivo* در مناطق مالاریا خیز جنوب کشور در سال های ۵۵-۱۳۴۷ پلاسمودیوم فالسیپاروم در مقابل کلروکین حساس بوده است. در مطالعاتی که طی سال های ۸۰-۱۳۶۲ توسط واحد تک یاخته شناسی دانشکده بهداشت با همکاری کارکنان و مسئولان مالاریای استان های مالاریا خیز جنوب شرقی ایران انجام گرفته است و میزان حساسیت پلاسمودیوم فالسیپاروم به روش های *In vivo* و *In vitro* به کلروکین و چند داروی متداول ضد مالاریای دیگر تعیین شده است، آثار وجود سویه های مقاوم پلاسمودیوم فالسیپاروم به کلروکین در بررسی های سال ۱۳۶۲ در ایران شهر ظاهر شده و بتدریج میزان موارد مقاوم و سطح مقاومت در منطقه افزایش یافته است، بطوریکه در شهرستان ایرانشهر میزان مقاومت از ۵.۷% در سطح R1 در سال ۱۳۶۲ به ۵۱.۲% در سطوح R1 و R11 و R111 رسیده است. در مطالعات انجام گرفته در شهرستان بندرعباس و در مواردی در شهرستان کهنوج، میزان مقاومت از ۳۲.۵% در سطوح R1 و R11 در سال های ۶۶-۱۳۶۵ به ۶۴.۸% در سطوح R1 و R11 و R111 در سال های ۷۵-۱۳۷۳ رسیده و تا سال های ۸۰-۱۳۷۹ بین ۶۸% تا ۸۴% در نوسان بوده است. در بررسی به روش *Micro in vitro* با استفاده از کیت های استاندارد سازمان بهداشت جهانی، میزان مقاومت پلاسمودیوم فالسیپاروم به کلروکین، آمودیآکین، سولفادوکسین-پیریمتامین (فنسیدار) مفلوکین و کنین بترتیب در ۲۸۱، ۷۲، ۳۹، ۴۴ و ۷۲ نمونه ۳۳.۴%، ۱۵.۲%، ۱۷.۹%، ۲.۲% و ۰% و صفر بوده است. در این بررسی پلاسمودیوم فالسیپاروم به کنین کاملا حساس بود. در ۸۸ بیمار مبتلا به مالاریای فالسیپاروم که به روش *In vivo* مقاوم به کلروکین بودند درمان با سولفادوکسین-پیریمتامین (فنسیدار) بنتهایی و یا همراه با آمودیآکین انجام گرفته است. ۱۳.۶% موارد انگل به فنسیدار هم در سطوح R1 و R11 مقاوم بود. مقاومت پلاسمودیوم فالسیپاروم به مفلوکین را که بطور پراکنده در مواردی به روش *in-vivo* در مناطق مالاریا خیز دیده شده است، باتوجه به اینکه این دارو در آن زمان هیچوقت در ایران مورد استفاده قرار ننگرفته بود. می توان مقاومت ذاتی و یا موارد وارده و یا انتقال از وارده در نظر گرفت. در این مطالعات که حساسیت پلاسمودیوم ویواکس به کلروکین به روش *In vivo* تمدید شده ۲۸ روزه، جمعا در ۸۲۷ بیمار از سال ۱۳۷۳ لغایت ۱۳۸۰ انجام گرفته است، در تمام موارد انگل به دارو حساس بوده و میانگین زمان پاک شدن خون از انگل ۲.۷۸ روز بوده است. بررسی میزان حساسیت پلاسمودیوم فالسیپاروم به کلروکین و بعضی دیگر از داروهای ضد مالاریا در بیمارانی انجام گرفته است که شخصا و یا از طریق مراکز درمانی و آزمایشگاه های مالاریای مناطق مالاریا خیز، به آزمایشگاه های بررسی مقاومت دارویی مالاریا در ایستگاه های تحقیقات بهداشتی بندرعباس و ایرانشهر مراجعه کرده و یا معرفی شده اند. با این ترتیب عده از آنان قبلا سابقه درمان با کلروکین را داشته اند و احتمالا پس ...

کلمات کلیدی:

Malaria, Drug resistance, Iran, مقاومت داروئی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1718848>

